

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/495/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114237980
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5114237980.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľa: AB 1 B.V., reg.č.: 560 07 043, so sídlom: Amsterdam, Strawinskylaan 933, 1077XX, Holandské kráľovstvo, právne zastúpeného: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom: Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, proti odporcovi: G. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom: Na G. XXX/XX, XXX XX F., štátny občan SR, o zaplatenie 409,- eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 4C/29/2015-35 zo dňa 23.03.2015, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 4C/29/2015-35 zo dňa 23.03.2015 zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľ podaným návrhom sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu 409,- eur s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 24,87 eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 409,- eur od 12.11.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania na tom skutkovom a právnom základe, že pohľadávky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. boli na základe zmluvy zo dňa 26.02.2014 postúpené na navrhovateľa. Právny predchodca navrhovateľa 04.06.2012 uzatvoril ako veriteľ a odporca ako dlžník úverovú zmluvu, ktorou sa zaviazal odporcovi poskytnúť dohodnutý úver vo výške 950,- eur, ktorý sa odporca zaviazal vrátiť v 24 mesačných splátkach po 53,41 eur splatných v zmysle úverových podmienok. Odporca bol v omeškaní s úhradou svojho záväzku, a preto v zmysle úverových podmienok bol vyzvaný listom zo dňa 26.02.2014 k splateniu celého zostatku úveru, ktorý pozostáva z nezaplatených splátok po splatnosti upomienky a zmluvnej pokuty ako boli vygenerované a zo zosplatených budúcich splátok. Navrhovateľ si uplatnil úrok z omeškania 8,25 % ročne a sadzba bola stanovená ku dňu omeškania s plnením dlhu 15.03.2014. Navrhovateľ sa domáhal zaplatenia istiny vo výške 139,20 eur, úroku 32,39 eur, zosplatennej istiny 200,21 eur, upomienky vo výške 36,- eur, poplatky za možnosť zmeny splátok 1,20 eur, kapitalizovaného úroku z omeškania 24,87 eur, napočítaného k 11.11.2014 a úroku z omeškania 8,25% ročne zo sumy 409,- eur od 12.11.2014 do zaplatenia.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním mal preukázané, že právny predchodca navrhovateľa Home Credit Slovakia, a.s. postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok pohľadávky na navrhovateľa, a to vrátane pohľadávky voči odporcovi zo zmluvy o úvere č. 4206008882 zo dňa 04.06.2012. Postúpenie pohľadávky bolo odporcovi oznámené listom zo dňa 18.09.2014. Zo zmluvy označenej ako Úverová

zmluva č. 4206008882500 zo dňa 04.06.2012 vyplýva, že túto zmluvu uzatvoril právny predchodca navrhovateľa a odporca. Obsahom záväzku právneho predchodcu navrhovateľa bolo poskytnúť v prospech odporcu klasický spotrebiteľský úver bez určenia účelu vo výške 950,- eur. Obsahom záväzku odporcu bola povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 24 mesačných splátkach po 55,40 eur, ktorých splatnosť bola určená tak, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15. deň, v ktorom je splatná prvá splátka. Úroková sadzba bola určená na 28,97% ročne, RPMN bola označená v rozmedzí od 38,80 % do 42,90 % (v závislosti na dni poskytnutia úveru s tým, že presná výška RPMN má byť dlžníkovi oznámená po poskytnutí úveru), priemerná hodnota RMPN bola 46,52 %. Lehota splatnosti bola určená na 24 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Poistenie nebolo dojednané. Súčasťou zmluvy boli aj úverové zmluvné podmienky navrhovateľa. Podľa platobnej histórie bolo preukázané, že odporca uhradil z poskytnutej sumy úveru 950,- eur, celkovo sumu 1.006,20 eur. Listom zo dňa 26.02.2014 navrhovateľ vzhľadom na omeškanie odporcu so splácaním úveru vyzval odporcu na splatenie celého úveru vo výške 519,80 eur.

Odporca zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania, pri zákonom posudzovaní súd preto vychádzal z príslušných ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon“) a dospel k záveru, že záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom na základe zmluvy uzavretej dňa 04.06.2012 je vzťahom občiansko-právnym a na predmetnú zmluvu sa hľadí ako na typovú spotrebiteľskú zmluvu. Právny predchodca navrhovateľa a odporca uzavreli individuálne špecifikovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi úver vo výške 950,- eur, ktorú sumu mal odporca splácať v 24 mesačných splátkach po 55,40 eur, keď odporca z titulu splátok uhradil sumu 1.006,20 eur. Keďže sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle uvedeného zákona, súd najskôr zisťoval, či zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky povinné náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Po jej preskúmaní súd prvého stupňa zistil, že zmluva neobsahuje tieto náležitosti :

- podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona : výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov;

V zmluve sa uvádza, že odporca sa zaväzuje splatiť úver v 24 splátkach vo výške po 55,40 eur. Prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Toto ustanovenie, pokiaľ ide o termíny splatnosti splátok, je podľa právneho záveru súdu prvého stupňa pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľné a zmätočné, pretože nejednoznačne a zložito určuje termíny splatnosti jednotlivých splátok, keďže na základe takéhoto ustanovenia je bežný spotrebiteľ odkázaný sám si vypočítavať splatnosti jednotlivých splátok. Čím zložitejšie je ustanovená splatnosť každej jednej splátky, tým vyššie je riziko, že dlžník nebude splátky splácať včas, naviac, keď zákon vyslovene vyžaduje, aby boli určito a presne vymedzené jednotlivé termíny splatnosti splátok. Preto súd vyvodil, že na túto časť zmluvy nemožno prihliadať.

S tým súvisí i nedostatočné vymedzenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona, a to uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve sa uvádza len toľko, že lehota splatnosti je 24 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Ustanovenie zmluvy, ktoré stanovovalo termíny jednotlivých splátok odpočtom počtu dní a mesiacov od uzavretia zmluvy a počet splátok, nemožno podľa názoru prvostupňového súdu považovať za konformné so zmyslom a účelom sledovaným takto zakotvenou podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru prvostupňového súdu, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. ktorým dňom. Takýto údaj však účastníkmi zmluvy uzavretá zmluva neobsahovala. Naviac, aj zákon používa pojem termín, čo znamená, že má byť presne uvedený termín, na ktorý pripadá konečná splatnosť úveru a nie je možné nahradiť uvedenú náležitosť zmätočným odpočtom termínov splatnosti 1. až 24. splátky tak, že sa sám spotrebiteľ musí dopátrať k termínu, na ktorý pripadá konečná splatnosť úveru.

V súvislosti s náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súd navyše konštatuje, že v zmluve sa uvádza iba toľko, že odporca je povinný zaplatiť 24 mesačných splátok po 55,40 eur. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie toho, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky a na prípadné poplatky (u každej takejto čiastkovej položky osobitne). Nemôže preto stačiť, ak je v zmluve uvedená len celková výška splátky pozostávajúca z istiny, úrokov a poplatkov. V splátke by mala byť oddelene uvedená výška splátky istiny, výška splátky úroku a výška splátky poplatkov. Podľa zistenia súdu prvého stupňa to však v danom prípade tak nebolo a požiadavka na presnosť vyžadovaná uvedeným ustanovením splnená preto nie je.

- podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere;

V zmluve je uvedené RPMN v rozmedzí od 38,80 % do 42,90%, pričom v poznámke pod čiarou sa uvádza, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a presnú výšku RPMN veriteľ oznámi odporcovi po poskytnutí úveru. Súd prvého stupňa je toho názoru, že už pri samotnom uzatvorení zmluvy musí byť dlžníkovi presne jasné, aká je výška RPMN pre ním využitý úver a musí byť stanovená presná hodnota RPMN tak, aby mohol porovnať priemernú RPMN a RPMN vyplývajúcu zo zmluvy za účelom rozhodnutia, či využije služby navrhovateľa alebo iného poskytovateľa úverov. Je prípustné, aby odporcovi ako dlžníkovi akákoľvek náležitosť zmluvy, ktorú zákon vyžaduje, aby bola známa už pri uzatvorení zmluvy a ktorá má vplyv na jeho rozhodnutie uzavrieť či neuzavrieť zmluvu, bola oznámená až dodatočne, po uzatvorení zmluvy. V takomto prípade sa odporca - spotrebiteľ dozvedá podstatnú náležitosť, ktorá mala byť zakotvená v zmluve, až po uzatvorení zmluvy a potom nemá viac možnosť ani prípadne prehodnotiť svoje rozhodnutie uzatvoriť alebo neuzatvoriť zmluvu. Navyše v konaní nebolo preukázané ani to, či, kedy a akým spôsobom právny predchodca navrhovateľa odporcovi presnú výšku RPMN po uzatvorení zmluvy vôbec oznámil. Navyše, ani zákon č. 129/2010 Z.z. vo svojich ustanoveniach nepripúšťa, aby bola RPMN určená v zmluve rozmedzím, ale vyžaduje sa celkom jednoznačné uvedenie presnej hodnoty, čo v danom prípade nebolo splnené, a preto súd konštatuje nedostatok tejto náležitosti. S poukazom na uvedené v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/ cit. zákona sa poskytnutý úver považuje v dôsledku absencie uvedenej náležitosti za bezúročný a bez poplatkov. Čo i len absencia jednej z náležitostí spôsobuje uvedený následok. Keďže právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi úver v celkovej sume istiny 950,- eur a odporca uhradil sumu celkom vo výške 1.006,20 eur, vzhľadom na to, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, je možné priznať navrhovateľovi iba sumu nesplatennej istiny bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov po odčítaní odporcom realizovaných platieb. Odporca zaplatil viac, než na istine úveru vôbec dostal, a keďže neexistuje nesplatená istina úveru, a teda niet istiny, ktorú by odporca mal navrhovateľovi zaplatiť, súd návrh ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p., keď odporca ako úspešný účastník mal právo na náhradu trov konania, no keďže toto právo si neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Závery súdu o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho posúdil úver za bezúročný a bez poplatkov, považuje za neuralgické body celého konania, absolútne sa s ním nestotožňuje. Súd prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V zmysle č. 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, zmluva o úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Podľa prílohy 1. zákona o spotrebiteľských úveroch predstavuje prebrané právne záväzky akt EÚ. V zmluve bola určená mesačná splátka 55,40 eur, v ktorej je zahrnutá časť úverovej istiny, poplatok za vedenie úverového účtu, úroky a prípadne úhrada za poistenie a poplatok za možnosť zmeny splátky, ak z údajov v úverovej zmluve nevyplýva inak. Spôsob uvedenia podstatných obsahových náležitostí zmluvy považuje v súlade s citovanou smernicou, s princípom právnej úpravy na ochranu spotrebiteľa, so znením § 9 ods. 3 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj s absolútnou

podstatou zmluvného vzťahu. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odvodzuje od formalistického znenia strohých zákonných noriem bez eurokonformného výkladu práva. Odvolateľ poukázal na stanovisko sudcu Ústavného súdu SR Milana L'alíka vo veci I. ÚS 547/2012. Naopak, súd absolútne zle vyvodil zo zisteného stavu sankciu v § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neboli splnené všetky podmienky obsiahnuté v hypotéze predmetnej právnej normy. Preto, aby mohla byť zmluva považovaná za bezodplatnú, musia byť v rovine hmotného práva kumulatívne splnené podmienky dané spojku „a“. Písomná forma právneho úkonu nikdy nebola spochybnená. Spojku „a“ vykladá bez akéhokoľvek odôvodnenia vo význame spojky „alebo“, čím do veľkej miery zmenil obsah tohto ustanovenia a navyše tento výklad ani žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Preto odôvodnenie rozsudku neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. a z tohto dôvodu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Súd uviedol, že neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov považuje za neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Zastáva názor, že na túto okolnosť nie je možné aplikovať § 53 OZ. Výška splátok istiny úrokov a poplatkov sa pojmovo zhoduje s cenou plnenia a predmetnom plnenia. Úver je odplatný právny úkon, pričom odplata je vyjadrovaná zmluvne dohodnutým úrokom (eventuálne poplatkom). Úroky predstavujú hodnotu peňazí, resp. stratu veriteľa v dôsledku zmeny hodnoty peňazí. Preto navrhuje rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, eventuálne zmeniť tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. Trovy právneho zastúpenia budú vyčíslené do 3 pracovných dní od posledného pojednávania.

Odporca sa k podanému návrhu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Dôvodom zamietnutia návrhu navrhovateľa bola skutočnosť, že zmluva o úvere neobsahuje povinné náležitosti stanovené v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., a preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi úver v celkovej sume istiny 950,- eur a odporca uhradil sumu celkom vo výške 1.006,20 eur, teda zaplatil viac, než na istine úveru získal, správne súd prvého stupňa žalobný návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. V tomto smere sa odvolací súd v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil niektoré podstatné skutočnosti (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z ustáleného skutkového stavu súdu prvého stupňa vyplýva, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva o revolvingovom úvere, na ktorý sa aplikuje zákon č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa zakotvené v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), y) a § 10 ods. 1.

Pre spotrebiteľský úver sa v zákone o spotrebiteľských úveroch z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a obsahové náležitosti zmluvy sú vymedzené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyššie citované ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ide o špeciálnu úpravu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutnými podstatnými obsahovými náležitosťami zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k podstatným obsahovým náležitosťam zmluvy. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie

je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Uvedený výklad zodpovedá zmyslu a účelu zákona č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Tento výklad dopadá aj na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle citovaného zákona s poukazom na § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch, kde je vyjadrená subsidiarita Občianskeho zákonníka, ako aj subsidiarita osobitných predpisov.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený. Pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

Práve z vyššie uvedeného dôvodu bol prijatý zákon č. 129/2010 Z.z. a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatnosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie výšky a počtu termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Na to, aby bol považovaný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona stačí, že chyba jeden z údajov vymedzených v tomto ustanovení tak, ako to bolo v preskúmvanej veci.

Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čomu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho plátbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu navrhovateľa. Keďže v zmluve nie je náležite určené, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úrok z istiny alebo poplatku, spotrebiteľ by nemal vedomosť, v akej časti má zaplatenú istinu (v akej časti ju veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti ostatné poplatky. Práve i z tohto dôvodu zákonodarca uvedené označil ako podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy o úvere, bez ktorého uvedenia sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi účastníkmi ako správne konštatoval súd prvého stupňa neobsahuje, nemožno potom konštatovať splnenie písomnej formy zmluvy vo vzťahu k tejto podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Preto poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku nezistil žiadne pochybenie, nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol úspešný odporca, no trovy konania si neuplatnil a tieto mu ani z obsahu spisu nevyplyvajú, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.